

Om en naboklage giver anledning til konkret mistanke om, at en person har begået en strafbar lovovertrædelse, må bero på en konkret vurdering. I den forbindelse må det bl.a. indgå, hvor troværdig anmeldelsen forekommer, hvor konkret de pågældende forhold er angivet, og om der i øvrigt – det vil sige i de oplysninger, som myndigheden herudover er i besiddelse af – er holdepunkter for, at der kan foreligge et strafbart forhold. En anmeldelse vil således ikke i sig selv skabe grundlag for en mistanke som angivet i bestemmelsen, hvis anmeldelsen ikke indeholder bl.a. tilstrækkeligt konkretiserede oplysninger om de pågældende forhold.

Måtte en anmeldelse som f.eks. en naboklage give tilstrækkeligt grundlag for en konkret mistanke om en strafbar lovovertrædelse, herunder f.eks. overtrædelse af vilkår om maksimale lugtgener, vil § 10, stk. 1, finde anvendelse. En tilsynsmyndighed kan på den baggrund ikke pålægge den mistænkte virksomhed at medvirke til fremskaffelse af oplysninger som f.eks. en lugtmåling, der eventuelt viser en strafbar overtrædelse af vilkår om maksimale lugtgener.

Der vil imidlertid i praksis være en række tilfælde, hvor en myndighed ud fra de foreliggende oplysninger vil have gjort op med, at der ikke er anledning til at forfølge spørgsmålet om fastsættelse af straf, selv om der foreligger en konkret mistanke om, at vedkommende borger eller virksomhed har begået en overtrædelse af lovgivningen, der ville kunne sanktioneres med straf. Det vil bl.a. kunne gælde, hvis overtrædelsen er af mindre grov karakter. I sådanne tilfælde vil bestemmelsen i § 10, stk. 1, ikke finde anvendelse. Det anføres således i lovforslagets bemærkninger til § 10, stk. 1, bl.a.:

»I en række tilfælde vil en myndighed ud fra de foreliggende oplysninger have gjort op med, at der ikke er anledning til at forfølge spørgsmålet om fastsættelse af straf, selv om der foreligger en formodning eller antagelse om, at vedkommende borger eller virksomhed har begået en overtrædelse af lovgivningen, der kan sanktioneres med straf. I sådanne tilfælde vil bestemmelsen i § 10, stk. 1, ikke (længere) finde anvendelse. Måtte der i den pågældende sag efterfølgende på ny opstå spørgsmål om eventuelt at fastsætte straf – f.eks. hvis der senere fremkommer oplysninger, der viser, at en lovovertrædelse kan være af mere grov karakter – vil det imidler-

tid igen blive relevant at iagttage § 10, stk. 1, samt den beskyttelse, der følger af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.«

Endelig kan det oplyses, at spørgsmål om betaling for iværksættelse af undersøgelser, målinger mv. ikke er reguleret af lovforslaget. Lovforslagets § 10, stk. 1, er således ikke til hinder for, at en mistænkt virksomhed – hvis der i øvrigt er hjemmel til det – pålægges at afholde udgiften til undersøgelser, målinger mv., der foretages af tilsynsmyndigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at spørgsmål om kontrolmyndighedernes egen tilvejebringelse af oplysninger, herunder måleresultater m.v., ikke er reguleret af bestemmelsen i § 10, stk. 1 (men efter omstændighederne af bestemmelsen i § 9 om tvangsindgreb). Spørgsmål herom vil fortsat skulle løses efter reglerne på det pågældende lovgivningsområde, herunder f.eks. reglerne på miljøområdet.

Miljøministeriet har i den forbindelse oplyst, at der er igangsat et analysearbejde, der skal belyse, om der vil være behov for at justere håndhævelsesreglerne i miljølovgivningen. Det skal bl.a. undersøges, om der er behov for at styrke mulighederne for, at myndighederne selv foretager undersøgelser for virksomhedens regning, eller behov for at forbedre mulighederne for at nedlægge forbud.

b. Det kan i øvrigt tilføjes, at lovforslagets § 10, stk. 1, ikke uden videre vil indebære, at en myndighed, som har konkret mistanke om et strafbart forhold, vil være afskåret fra fortsat anvendelse af oplysningspligter i tilfælde, hvor vedkommende borger eller virksomhed har pligt til løbende at indberette visse oplysninger til en myndighed. Eksempelvis kan en virksomhed have pligt til løbende at foretage angivelser, egenkontrolmålinger m.v., der skal indgives til en myndighed. Opstår der – f.eks. på baggrund af en sådan indberetning – konkret mistanke om en strafsanktioneret lovovertrædelse for så vidt angår en bestemt periode, vil den pågældende oplysningspligt ikke af den grund bortfalde også for efterfølgende perioder.

Som eksempel kan nævnes de pligter i lovgivningen, der vedrører løbende indberetning om produktion, forbrug mv. Opstår der på baggrund af en sådan indberetning konkret mistanke om, at en virksomhed i den periode (f.eks. det år eller kvartal), som indberetningen vedrører, har overtrådt reglerne på det pågældende område, vil det